

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

2024

Úvodní slovo

Uplynul jeden kalendářní rok a je tu opět místo pro několik vět do úvodníku. Loňský úvodník končil konstatováním, že „...po pandemii potřebuje naše farnost znovu nahodit motory“, protože „setrvačností se daleko nedostaneme“ a dále pak tvrzením, že „Kubínek také začínal doma“, a že „synodální cesta (a nové stanovy pastorační farní rady) je nabídkou jak se dát do práce doma právě teď“.

Když jsem tyto řádky psal neměl jsem nejmenší tušení o tom, že se začnou psát nové „Děje Kubínka“ a sice „Děje Domu Šebestiána Kubínka“. Prezentace na toto téma nás očekává, takže nebudu předbíhat. Zdá se však, že otec Šebesta si skutečně vzal budování domu za svůj úkol a začaly se dít mimořádné věci. Mám teď na mysli především podzimní zrychlení prací na dokončení stavby, společné setkávání členů/členek ekonomické a pastorační rady a také pokračování synodálního procesu v naší farnosti.

Zastavím se krátce u názvu, který v této chvíli stavba nese: dům Šebestiána Kubínka.

Dům – v evangeliu najdeme přílehavé podobenství o stavbě domu (Mt 7,24-29). Evangelista jej uvádí takto: „...každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům...“ Dům to je můj život (naše farnost). Popis stavby se omezuje na přípravu jeho základu (největší potíží je v tom, že základy nejsou vidět). Na čem stavím svůj život? Co je jeho základem? Na čem stavíme naši farnost? Co jejím základem?

Šebestián Kubínek – na jeho životě vidíme, že „položít základy na skále“ není snadné. Při utváření svého života se sice nechal vést Bohem. To je zřejmé. Ale nebylo pro něj snadné rozklíčovat CO KONKRÉTNĚ má být tou skálou. Definitivní rozhodnutí vzdát se veškerého majetku a zbývajících roků života zasvětit šíření dobré literatury tehdejšími prostředky (pěšky s bedýnkou na zádech) učinil

ve svých 48 letech. Můžeme si snadno představit, že než se tak stalo, dostal se do mnoha řečí, že se mu mnozí lidé vyhýbali a že právě toto rozhodování jej stálo mnoho sil. A také, že dělal chyby (když si např. poničil zdraví chozením naboso v zimě). A že ani potom jej mnozí „nemuseli“. Jedno je však jisté – hledal živého Boha, celým srdcem a celým životem. Snažil se postavit pevné základy.

Říká se, že co nic nestojí za nic nestojí. Snadná cesta neexistuje a není většího životního omylu, než podlehnout pocitu, že mě se tato životní zkušenost netýká. Že jsem dítě štěstěny.

„Děje Domu Šebestiána Kubínka“ se mohou stát nádhernou kapitolou v dějinách naší farnosti, která se do ní zapíše „zlatým písmem“. Můžeme se na nich naučit co to znamená budovat „boží království“. Přijměme pozvání k účasti na tomto díle!

*Přeji všem požehnaný rok 2024,
o. Roman*

Za požehnání pro stavbu Farního domu Šebestiána Kubínka

„Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí, když nestřeží město Hospodin, marně bdí strážce...“ (žalm 127)

Děkujeme Ti, Pane, že nám dáváš schopnosti a sílu, abychom svou práci měli účast na Tvém díle.

S důvěrou odevzdáváme do Tvých rukou stavbu farního domu. Prosíme Tě o pomoc a ochranu pro všechny, kdo se na stavbě podílejí. Dej všem, kteří o stavbě rozhodují, pokorné srdce, jednomyslnost a odvahu. Usměruj naše myšlenky a kroky. Dej nám dobročinné srdce a ochotu pomáhat.

Dej ať toto dílo slouží ke Tvé cti a chvále, k našemu posvěcení a užitku. Amen.

Živý růženec v Blažovicích

Milí Boží přátelé, od začátku tohoto roku mi byla předána služba administrace Živého růžence v Blažovicích. Chtěl bych předně poděkovat všem předešlým administrátorům za jejich nepostradatelnou službu. Zatím se ve službě „rozkoukávám“ a budu rád za jakékoliv náměty či připomínky a také modlitbu, abych službu zvládal. Rozpis růžencových tajemství jsem zpracoval společně s dalšími informacemi, které ještě budu doplňovat, do podoby webové stránky v rámci stránek: mse.deim.cz, přičemž odkaz je i na oficiálních stránkách farnosti a rozpis v tištěné podobě bude pravidelně i na vývěsce v našem chrámu. Členové Živého růžence se zavazují ke krátké denní modlitbě desátku (10x modlitba Zdravas Maria) s růžencovým tajemstvím, které se po měsíci mění. Růžencová tajemství jsou rozdělena mezi členy co nejvíce tak, abychom pokrývali všechny tajemství. Tak se docílí toho, že se dohromady každý den pomodlíme celý růženec. Je to příležitost, jak v naší hektické době zacílit naše myšlenky,

alespoň na chvíli, jiným směrem a najít chvíli vnitřního pokoje. Naše farnost je navíc zasvěcena Panně Marii a tak se k ní můžeme s důvěrou utíkat v našich těžkostech i radostech. Růžencová tajemství, ve formě kartičky s obrázkem, jsou vyměňována zpravidla první neděli v měsíci. Je možné dobrovolně přispět libovolnou částkou, která bude použita zpravidla jako příspěvek pro kněze, kteří odslouží za všechny živé i zesnulé členy Živého růžence mši svatou. Pro ujasnění - moje služba z výtěžku dobrovolné sbírky hrazena není, naopak, také přispívám a hradím i vedlejší náklady. Pokud byste se chtěli stát součástí Živého růžence v Blažovicích, určité mne kontaktujte, následně Vám pře-

dám vaši první kartičku s růžencovým tajemstvím. Růženec je univerzální modlitbou pro všechny věkové kategorie, lze při ní trénovat soustředění, nechat se vést, splynout na chvíli s dobrem ale může být také zbraní proti Zlému duchu, který je velmi aktivní.

Jiří Boček

Zrnko písku...

Na počátku bylo Slovo, to Slovo je stále živé, tvůrčí a stále mezi námi.

Když se podíváme kolem sebe, ať už vlastníma očima, pomocí dalekohledu nebo mikroskopu, vidíme dynamický svět, který se v jistých ohledech mění. Nelze si nepovšimnout zejména v živé přírodě velké snahy o přežití. Takto jeden život zaniká, druhý z něj čerpá. Vznikají také mezi podobnými jedinci různá dočasná spojení, někdy i mezi druhy jinými, symbióza, kde si navzájem pomáhají. Obecně lze také říci, že mezi všemi druhy je také silná rivalita - aneb já na prvním místě. To vše je silně zakořeněno i mezi námi lidmi, kdesi hluboko v nás. Budí to v nás také pocit chtít stále více a nespokojit se s tím co už máme. Co vlastně ale skutečně máme? Dostali jsme život a možnost žít kratičký okamžik na této zemi, tedy nějaký čas, abychom jednali tak, že nás Bůh s radostí pozve do své věčné společnosti.

Setkáváme se stále s názory, že lidský život, zejména těch druhých, nemá valnou hodnotu, že není prioritou. Tak např. ve starověku místo pomoci chudým, nemocným nebo nemohoucím raději zaplatili starou loď, na kterou je nalodili, nechali odplout a potopili.

Obdobné smýšlení vidíme v celé historii - např. za Hitlerovského Německa, kde život jedněch měl prioritu, ostatní byli dříve či později likvidováni. Nebo za komunismu, obrovský strach, aby se zavedená šílená mašinerie neobrátila proti mě. Smyšlená obvinění se obracela i proti samotným tvůrcům této mašinerie, která potřebuje nepřátele. Existuje něco podobného i nyní, byť v jiné, skryté podobě? Jakou hodnotu má život?

Do tohoto smýšlení přichází náš Pán - Ježíš. Přichází jako ten, který má obrovskou moc, přesto nepřichází pyšně a s pompou, jak si mnozí představovali. Jeho učení je přelomové,

smýšlí nezvyklým způsobem, lidé mu často nejsou schopni zcela porozumět, mluví také v podobenstvích, které jsou lidem bližší. To nejdůležitější, co nám předal, nebylo náboženství - tedy ve smyslu souboru úkonů, které jsou, přiznejme, často prázdné. Zanechal nám světlo, které má svítit v našem nitru a ze kterého máme dávat ostatním, tak jak se navzájem mezi lidmi v kostele rozžijí svíce jedna od druhé, aniž by ubylo ze svitu svíčky, která rozžehla tu ještě nehořící. Svíce může v silném porывu větru zhasnout, ale dokud existuje alespoň jediná svíce, která hoří, mohou se od ní ostatní rozhořet, budou-li ovšem chtít. Zanechal nám také důkaz, že smrtí nic nekončí. Život je jen drobné zrnko písku oproti nekonečnému věčnému životu. První křesťané to vše silně vnímali. Ježíš nám ukazuje, že smýšlení minulosti patří minulosti. Nastává nový věk, kde rivalitu, nenávisť a zlo vytěsňuje láska. Prostá, ne-

konečná, hluboká. Nedá se pořídit za peníze. Dá se jí učit, přijmout ji nebo odmítnout. Tak měli první křesťané člověka a jeho život na prvním místě. Bylo ale také zvykem děti, které nebyly chtěné odkládat na smetiště, kde byly zanechány svému osudu. Bylo to běžné, jednotlivý lidský život přece nemá takovou hodnotu. Jenomže člověk není jen tělo, ale i duše. Vše jako obrovský dar od Boha. Křesťané v tomto duchu jednají - vyhledávají opuštěné, nemocné, ty, kteří se o sebe nemohou postarat, vždyť jsou všichni darem od Boha, za každého byla zaplacená stejná, ohromná, cena. Tak vyhledávali i tyto odhozené děti, o které se starali.

Běžní lidé tomuto nerozuměli a když vyšlo najevo, že se křesťané scházejí a požívají tělo a krev, bylo jim to tak jasné - jedí tyto posbírané děti a pijí jejich krev.

V tomto světě se ovšem silně projevuje moc Zlého. Využívá ke své činnosti mnohé zbraně a pomůcky, často maskované za něco běžného.

Jednou z těchto zbraní, kde se Zlý angažuje je lidská domýšlivost. Jistě to sami znáte. Můžeme si představit naše myšlení jako knihovnu. Když chceme něco sdělit druhému, vezmeme knihu, tedy soubor myšlenek, které se tématu týkají a druhému z ní sdělíme jedno slovo. Kdo to slovo uslyší, sepiše s pomocí ostatních knih vlastní knihovny novou knihu, která vychází pouze z tohoto slova. Budou tyto knihy obou stejné? Lze předat mezi lidmi celou knihovnu? Rozumí si tito lidé dokonale?

Člověk má mnoho smyslů, ale žádný není dokonalý, bezchybný. Naše oči přijímají mnoho informací, mozek nedokáže všechny zpracovat, vybírá, domýšlí. Např. v našem oku je oblast, kudy proudí informace do mozku, v této oblasti nic nevidíme, ale nevnímáme žádnou mezeru, protože mozek si na základě vjemů v okolí dopočítá, co by tam mohlo asi být, často ale chybně a jde to jednoduchým pokusem vyzkoušet. Ani naše ostatní smysly nejsou bezchybné.

To je velmi úrodná půda pro působení Zlého, který dokáže podsunout své myšlenky do našich. Pak už stačí použít naši pýchu a přijmout tuto škodlivou

myšlenku za svoji. Jak často nás spaluje pocit, že se druhý nad námi povyšuje, že je lepší nebo dělá věci jinak... tak to přece není! Nejlepší jsem já, musím jej zničit nebo alespoň ponížit.

Může se stát, že se na něco druhého zeptáte a on, pokud si domyslí, že jej chcete ponížit a odpověď ví, řekne třeba - „To je jasné, tak proč se mě na to ptáš?“ Když neví řekne třeba: „Jak to mám jako vědět?“ nebo „Vygůgli si to“. Cítíte v tom ten protiútok? Ale co když druhý neútočí, jen se ptá. Místo odpovědi agrese. To už se pak člověk na nic ptát nechce, cítí ten nepřijemný pocit z minula.

V rámci domýšlivosti jsou i předsudky. Všichni jsme jistě zažili, co všechno nás jakoby samo napadá o druhých nebo i o sobě samých. Napadá - můžeme být v té chvíli právě napadáni Zlým, zejména když je ta myšlenka jasně negativní.

Další zbraní, která se s předchozí krásně kombinuje je nedorozumění. Vzniká z obdobných příčin. Stačí špatně porozumět slovíčku, něco si špatně vyložit nebo přehnaně věřit svým myslům a už se v nás rozjíždí válečná mašinerie zaměřená proti druhému. Pak často přijde útok na druhého a když si ten druhý tento útok vyloží bez znalosti jak to vzniklo, což až příliš často nemá možnost zjistit, brojí se k protiútoku. Zlý je spokojen, mne si pomyslné ruce, jak se mu to pěkně povedlo. Tak ničí mnohé vztahy i manželství.

Jak silnou a zákeřnou zbraní je pomluva. Využívá obě předchozí zbraně nepříteli. Stačí říci jen málo, druhý si to málo opět přeloží, přidá, pozmění, upraví. Na pomluvě je vždy zrunko pravdy říká se... cožpak ale nevnímáme tu nekonečnou poušť lží? Pomluva pak koluje, vyvíjí se, dotýká se ji často ani nedozví, ale lze vycítit na chování okolí, že se něco děje. Pak přijde ke svému opět domýšlivost - „Ten se na mě divně dívá, jistě mě pomlouvá, nebudu jej už nikdy zdravit.“ Přitom ten druhý mohl být jen zamyšlený nebo prožívat nějaký vnitřní boj. Nepřijemná nedorozumění. Zlý jásá.

Nezapomeňme, že pravdu lze vyjádřit i tak, že poníží druhého a s pravdou má ve výsledku pramálo společného. Zrnko písku...

Jsou nám také podsouvány myšlenky, že nejsme dost dobří, dále nejrůznější obavy - ty mají nejrůznější výjevy a dokážou nás zaměstnat a zaplavit. Podléháme často těmto myšlenkám a snažíme se v očích druhých povýšit, chceme si více vážit sebe, ale jdeme až příliš často opačnou cestou, která možná na chvíli zajistí pěkný pocit, ale problém se často objeví znovu a ještě silnější.

Často s sebou i do kostela nosíme Zlého nebo jeho smyšlenky.

Dalo by se pokračovat. Uvedené není ale součástí křesťanského života. Tím neříkám, že se s tím nasetkáváme nebo neklesáme. My si ale máme dobře uvědomovat to, čím se Zlý chlubí a pyšní a jednoznačně to odmítat. Měli bychom pokorně přiznat, že jsme plni smyšlenek a polopravd, že s jistotou nevíme téměř nic. Hledejme pravdu. Pravda je osvobozující, je pro každého, lze zdarma načerpat do sytosti a nebude. Je to dlouhá a náročná cesta, jedinečná a neopakovatelná. Je plná překážek a nástrah. Čím blíže jsme cíli, tím je úsilí Zlého vyšší. Cesta k dobru ale nabízí mnoho radosti a krásných překvapení. Navíc máme jistotu, že Zlý není tou nejmocnější silou v našich životech. Zlý nám naoko dává co nás napadne, ale nakonec nám vezme zcela vše. Bůh nám však dává to co potřebujeme, některé věci, na kterých lpíme nám bere, i když s tím často nesouhlasíme, protože jen On vidí do všech věků a ví co nám prospívá a bude k dobru. Nakonec ale dostaneme vše a pokud dokážeme pozvednout myšlenky i mimo náš hmotný svět, tak ještě mnohem více.

Pravda je cesta k životu.

To co v sobě živíme, bude růst. Pokud budeme sytit zlobu, nenávist nebo závist, budou růst, ale láska se bude vytrácet.

A tak těm kdo pootevřeli oči ze spánku a nechali znovu bít svá dřívě kamenná srdce říkal: „Dnes se k Tobě přiblížilo Boží království“.

Pěší pout' z Blažovic do Nitry 8. – 15. 7. 2023

Cíl letošní pěší poutě – Nitra – byl zvolen s ohledem na 1 160. výročí příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Moravu. Dalšími významnými výročími letošního roku jsou životní a kněžská jubilea o. Romana a o. Jana. Proto bylo jedním z hlavních společných úmyslů poděkování za dar svátosti kněžství, za dar víry a její uchování pro další generace.

Naši pout' jsme započali v sobotu 8. července v 11 hodin blažovickém kostele. Požehnání na cestu nám udělil o. Roman. Po startovacím fotografování jsme se vydali za vyzvánění zvonů známou cestou směr Žarošice. Po dvouhodinovém putování jsme si dopřáli první přestávku u rybníčku za Vážanami nad Litavou. Následovala plná cesta ke Koberčicím a dále až k Bílému vlku. Pokračovali jsme lesem, který nás ochránil před žhavými slunečními paprsky. Ve Zdravé Vodě jsme se osvěžili u studánky a doplnili naše zásoby a pak pokračovali až do Žarošic, kde jsme opět za vyzvánění zvonů dorazili před šestou hodinou večerní. Přivítal nás o. Pavel Lacina a ukázal nám prostory na faře pro naše ubytování. V půl sedmé už jsme slavili mši svatou. Úmorné vedro si vybralo svou daň ve formě fyzické indispozice několika poutníků. Po mši svaté se o. Jan vrátil zpět do Hustopečí, aby mohl následující den sloužit ve svých farnostech. Dnešní úsek měřil 24 km.

V neděli 9. července jsme se v 8 hodin zúčastnili farní mše svaté a pak v 9.15 odešli směr Násedlovice. Od rána svítilo slunce, nikde ani mráček, od-

počinek jsme si dopřáli v polích před Šardicemi. Cesta zde byla obzvlášť nepříjemná, v podstatě jsme se brodili rozpáleným prachem. Ze Šardic jsme pokračovali kolem Jarohněvického rybníku a dále lesem až na silnici od Dubňan do Hodonína, kam jsme přišli v 18.15 hodin. Ubytovali jsme se ve zdejší pastoračním centru. V osm večer se k nám opět připojil o. Jan a společně jsme bezlepkovým medovníkem a nealkoholickým šampusem oslavili jeho letošní padesátiny.

V pondělí 10. července jsme kolem osmé opustili Hodonín a překročili státní hranici. Na Slovensku jsme pak putovali podél řeky Moravy za plného slunečního svitu téměř až k nové lávce pro pěší a kola, spojující moravské Mikulčice a slovenské Kopčany. Zde jsme odbočili ke starobylé kapli sv. Margarity Antiochijské – jedná se o jedinou dodnes stojící dochovanou architektonickou památku pocházející

z doby Velké Moravy. Dále jsme pokračovali přes Kopčany do Gbel, kde jsme si dopřáli polední přestávku. Přes obec Smolinské jsme kolem čtvrté odpoledne doputovali při zamračené obloze do Šaštína. Po prvotní návštěvě baziliky Panny Marie Sedmibolestné – hlavní patronky Slovenska – se spustila bouřka. Nocleh jsme měli připravený ve druhém patře (70 schodů jedna cesta) zdejšího kláštera, který spravuje řád sv. Pavla Prvního Poustevníka (paulíni). Mše sv. v 18 hodin byla koncelebrovaná – kromě místního duchovního otce z řádu paulínů sloužil mši sv. i o. Jan a o. Roman, který nás přijel v našem putování podpořit. Po společné večeři (sekaná) jsme sestoupili ještě znovu do baziliky na nešpory a adoraci, také jsme se připojili ke každodenní modlitbě za Slovensko. Pomalu si začínáme zvykat na liturgii ve slovenském jazyce, pomohly nám k tomu místní kancionály.

V úterý 11. července jsme po ranní mši sv. ve zdejší bazilice odcházeli před devátou hodinou. Putovali jsme přes Borský Mikuláš a dále přes vojenský prostor Záhorie po nepříjemné cestě ve vysoké vrstvě písku/prachu, před kterým nebylo několik kilometrů úniku. Písek vnikl přes ponožky až pod náplasti našich pečlivě vydezinfikovaných prasklých puchýřů... Při procházení vojenským prostorem jsme v blízkém doslechu slyšeli rány, tak jsme byli rádi, když jsme Záhorie opustili bez úhony (kolem půl druhé

odpoledne). Pokračujeme přes obec Cerová do osady Rozbehy. Někteří tajně a taky marně doufali, že by zde mohlo být nějaké občerstvovací zařízení. Doplnili jsme si tedy vodu z doprovodného vozidla a pokračovali dál, asi po dvou kilometrech jsme narazili v lese na pramen ledové vody, doplnili jsme si zásoby a chvíli si ve stínu lesa odpočinuli. Dobrovolní průzkumníci se vydali hledat jiný zdroj občerstvení a byli úspěšní – za další dva kilometry skutečně narazili na malou zatvorenú krčmu, kde jim nějaké to vychlazené pivo přece natočili. I tato náhodná setkání jsou prostorem pro rozhovor – odkiaľ a kade ideme a prečo.... Do cíle dnešního úseku – Trstína jsme dorazili v půl sedmé večer. Ubytování máme domluveno v Ambrozianu – komunitním centru naproti kostelu sv. Petra a Pavla. Místní kněz zde nebyl, klíče nám poskytli správci tohoto objektu.

Ve středu 12. července před osmou hodinou ranní odcházíme po rušné silnici do Bíňovců (napravo vidíme zámek Smolenice) a dále už polem až do Dolné Krupé. Po noční bouři se tentokrát neprášílo, naopak jsme bruslili v blátě. Doprovodné vozidlo na tom bylo ještě o poznání hůř, i když jelo jinudy... Na okraji Dolné Krupé jsme se zastavili a pomodlili u památníku místních obětí holokaustu. Pak pokračujeme opět po silnici, po levé straně vidíme kouřící komíny jaderné elektrárny Jaslovské Bohunice. Při příchodu do Trnavy – místní části Kopánka (13.15) už toho máme všichni dost, protože slunce ukazuje svou sílu. O. Jan má pro nás pozvání do cca 1 km vzdáleného klimatizovaného salesiánského kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů. Zde jsme se nejprve posílili na duchu (a ochladili svá rozehřátá těla) a pak jsme na schodech kostela poobědvali. Pak už procházíme krásné město Trnava – v katedrále svatého Jana Křtitele jsme se pomodlili korunou k Božímu milosrdenství a následně jsme navštívili baziliku sv. Mikuláše s Milostným obrazem Panny Marie. Kostel sv. Anny byl sice zamčen, ale dostali jsme se aspoň do kostela sv. Jakuba v klášteře františkánů, kam nás pan kostelník ochotně pustil. Také jsme se měli možnost osvěžit přímo na

náměstí, kde jsou instalovány vodní rozprašovače. Po čtvrté hodině vcházíme do trnavské městské části Tulipán, kde mají kostel Božského Srdce Páně. Zažili jsme velmi milé přijetí o bratrů paulínů, navíc jsme měli připravený guláš, chlebičky a vodu (a taky kávu)! Bohu díky. Po tělesném občerstvení se rozvinula diskuse kolem pěších poutí do Čenstochové i na jiná poutní místa. Cítili jsme se zde jako doma, navíc jsme zjistili, že máme stejného „známého“ – pana opata Mariána Kosíka. Inu, svět je malý a o náhody zde není nouze. Pak už byl čas se přesunout do kostela na růženec a mši svatou. Po mši svaté jsme se ještě pomodlili nešpory (za technické podpory instalovaného čtecího zařízení) a zazpívali si některé secvičené čtyřhlasy. Pak už jsme se ubytovali – my ženy ve vedlejším provinciálním domě Kongregace Milosrdných sester Svatého kříže, chlapi v jídelně. Sestřičky nás pozvaly ještě do jejich kaple, kde mají ostatky bl. Zdenky Schelingové. Odkaz řeholnice tohoto řádu, která zemřela na následky mučení v roce 1955 v Trnavě, je zde velmi silný.

Ve čtvrtek 13. července po ranních chválách a snídani se v 8 hodin loučíme s místními paulíny. Dali nám s sebou ještě zásoby vody a jídla, co jsme nestačili pojmout. Opouštíme Trnavu po rušné ulici, pak přecházíme na chodník kolem průmyslové zóny a pak po klidnější silnici do Zavaru, kde si u místního kostela dopřáváme odpočinek a taky dojídáme zbytky od snídani. Dalším místem pro odpočinek byla

obec Šúrovce, kde po modlitbě Anděl Páně čteme ještě z knížky Petra Piťhy Cyril a Metoděj. Kolem jedné hodiny odpolední pokračujeme dál, silnici opouštíme a přibližujeme se po polních cestách k řece Váhu, někteří šťastlivci, kteří si vzali do batohu plavky, se na příhodném místě v řece vykoupli. O půl třetí pokračujeme dál až do Sereďi, zastavujeme se ve zdejší kostele Jana Křtitele, kde je zrovna celodenní výstav Nejsvětější svátosti. Pak opouštíme město po mostě přes Váh a kolem půl páté přicházíme do Šintavy. Místní duchovní správce nás mile přijal a poskytl k ubytování zdejší komunitní centrum. Po večeri (hovězí guláš) jsme odešli do kostela na mši svatou, hned po ní byla až do 21. hodiny vystavena Nejsvětější svátost, čehož jsme využili k soukromé adoraci.

V pátek 14. července – po mši svaté v místním kostele a rozloučení s místním duchovním správcem odcházíme v půl deváté podél Váhu do Šoporně (zde odpočinek u chovných rybníků a s dostatečně vyzrálými „špendlíky“ na stromě), potom už opouštíme vodu a pokračujeme do obce Hájske, zde jenom krátká zastávka (obchod zavřený), pokračujeme přes pole, kde zrovna probíhají žně, až do obce Jarok, kde máme hodinovou obědovou přestávku. O půl třetí odpoledne se vydáváme na závěrečný plně silniční úsek. Vše je náročnější o to, že každý má jiné tempo, kolem sviští auta a únava vrcholí. V půli kopce se na příhodném klidnějším místě zastavujeme k modlitbě korunky. A pak pokračujeme

dál po silnici, podcházíme dálnici a v předměstí Nitry Lukov dvor se ještě zastavujeme o půl páté odpoledne v parku s Domem Srdce Ježíšova. Zde poslední zastávka, společná modlitba, zpěvy. Do města přicházíme po Hviezdoslavově třídě s hustým provozem, semaforey a přechody, vítají nás zvony z nového kostela sv. Gorazda. Ctibor nás s navigací a SMS o. Jana dovedl až k Nitranskému hradu kolem půl sedmé večer. Zde se nás ujala milá sestra Viera, která nás ubytovala i pomohla se zorientovat v kuchyni. Protože už byly večer všechny nitranské kostely uzavřené, domluvila nám Viera návštěvu studentské kaple v jedné z fakult Univerzity Konstantina filosofa vzdálené asi dvacet minut rychlé chůze. V našem případě se však nemohla být o rychlé chůzi vůbec řeč... Zde jsme měli poslední společné nešpory, domodlili jsme se nověnu ke křtu a pak jsme adorovali před Nejsvětější svátostí. Uvnitř bylo aspoň 35 stupňů. Zpět jsme se vraceli už za tmy, u mostu přes řeku Nitru se nám naskytl krásný pohled nad osvětlený Nitranský hrad.

V sobotu 15. 7. jsme se po snídani vydali společně na Kalvárii na jižní straně města. Cestou vzhůru na kopec jsme se společně pomodlili křížovou cestu, v jejím závěru nás čekal nádherný výhled na všechny světové strany. Cestou do baziliky svatého Emeráma (Jimrama) na Nitranském hradě už potkáváme autobusové poutníky. V 10.30 slavíme všichni společně mši svatou ke cti sv. Cyrila a Metoděje. Po ní jsme nahlédli i do původního kostela, kde jsme měli mši svatou před

15 lety při pouti do maďarské Ostřihomi. Ještě zbyl čas na projití náměstí Jana Pavla II. a pokochat se výhledy na všechny světové strany. Pak jsme naložili naše zavazadla do doprovodného vozidla, vypravili poutníky, kteří zpáteční cestu pojedou na kolech. My ostatní nastupujeme do autobusu, cestou zpět se na chvíli zastavujeme v Šaštíně (návštěva baziliky a zmrzlina). Domů jsme se v pořádku vrátili v šest večer. Bohu díky!

Pěší pouť z Blažovic do Nitry v jubilejním roce 1 160 let od příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu s pomocí Boží vykonali: o. Jan Nekuda (děkan hustopečský), Bořivoj a Barbora Švehlovi z Mokré, Petr Kachel a Marie Diehelová z Ostravy, Michal Vošmera a Pavel Foester z Brna, Antonín Poláček z Velatic (úsek Blažovice – Vážany nad Litavou), Jan Kašpařík a Vladimír Kuklínek (úsek Blažovice – Žarošice), Alois Kaláb, Anežka Ka-

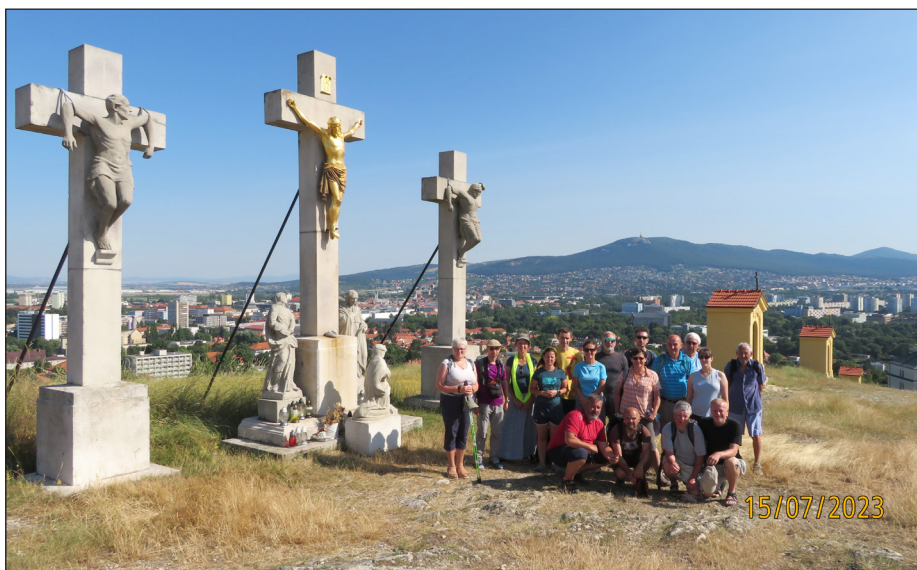
lábová, Petr Pleva, Renata Mazálková, František Paulík, Katka a Jirka Bočkovi, Jana a Ctibor Bártekovi, Marta a Tomáš Řičáňkovi.

Cestou jsme se společně modlili na hlavní úmysly naší poutě – na poděkování za přijatá dobrodíní s prosbou o další pomoc, za dar víry a její uchování pro další generace, za dar svátosti kněžství a za nová duchovní povolání, za naše rodiny a farnosti, za mír, v neposlední řadě za požehnání pro stavbu Farního domu Šebestiána Kubínka. Kromě toho jsme s sebou nesli úmysly své i svěřené od ostatních farníků. Poutní den jsme začínali společnými ranními chválami a končili nešporami. Každý den jsme slavili mši svatou buďto společně s farníky nebo soukromě, přes den Anděl Páně, Korunka k Božímu milosrdenství, modlitby „z lístku“ na společné úmysly. Po večerech jsme se ještě modlili nověnu ke křtu a na zastávkách přes den četli knížku Petra Piťhy Cyril a Metoděj.

Bohu díky za možnost vykonat tuto pouť, je to velká milost. Díky o. Janovi za domluvení noclehů a za duchovní doprovázení na místě samém, o. Romanovi pak za duchovní doprovázení na dálku, manželům Švehlovým za poskytnutí doprovodného vozidla i s vozíkem, všem za společné putování, modlitbu, zpívání, spolupráci v kuchyni při přípravě večerí. Velké díky všem, kteří nás přijali na nocleh a všem, kteří se za nás modlili. Kéž naše pouť přinese duchovní užitek!

Marta Řičáňková, 16. 7. 2023

Foto Renata Mazálková

Zpáteční cyklistická pouť z Nitry do Blažovic

Na zpáteční cestu z pěší pouti do Nitry jsme letos vyrazili v tradiční sestavě: navigátor Ctibor Bártek, doprovod Petr Pleva st., Jirka Pleva a Tomáš Řičánek. Vstříc horku se vydáváme posílení požehnáním od o. Jana Nekuďy cca 13:30 hod. Po cyklostezce podél řeky Nitry projíždíme přes Zbehy pri Nitre do Hlohovce, je čas na korunku, modlíme se u kříže před kostelem a jedeme dál do Leopoldova. (Z Nitry do Leopoldova jsme kopírovali v protisměru kousíček pouti do Ostřihomi). Delší přestávku odkládáme, v Trakovicích dáváme rychle pivo a 17:00 vjíždíme do Trnavy, následuje pozdní oběd a k paulánům na Tulipánu, kde máme domluvený nocleh, se dostáváme ke konci večerní mše svaté. Po milém přivítání dostáváme bohatou večeři, kterou připravil velmi pohostinný pan farář. Na noc fasujeme každý ještě láhev minerálky, takže nám nechybí vůbec nic a přes noc doháníme tekutinový deficit. V sobotu jsme ujeli 54 km.

V neděli ráno po mši dostáváme opět vydatnou snídani, do toho horka se nám moc nechce, ale musíme, čeká nás 120 km... S požehnáním na cestu odjíždíme v 9:00 hod. Projíždíme přes Boleráz, Biňovce, Trstín a přibližují se kopečky vojenského prostoru Záhorie, který raději objíždíme a přesně v poledne jsme v Senici. Ideální místo pro modlitbu Anděl Páně jsme našli ve stínu kamionu s brněnskou SPZ, a jedeme dál. Za hodinu jsme v Šaštíně, musíme si dát větší pauzu. Po zmrzlině a dvou pivech cítíme, že vnitřní klimatizace

opět funguje, jak má a pokračujeme přes Čáry a Kúty na hranici, kterou přejíždíme 15:45. Cítím trochu krizi, ale pokračujeme dál do Lanžhota. Novou sílu nám dodává pivo, polévka a příjemně nás osvěžuje rozprašovací vodní clona. Projíždíme Břeclav, poslední zastávku děláme na motorestu u Rakvic a ve 20:00 hod. přijíždíme do Hustopečí, kde nás očekává otec Jan! A zve nás na večeři! Po večeři se společně modlíme nešpory a uleháme v prostorách pod kostelem.

V příšeří místnosti pod kostelem nevnímáme světlo nového dne a probouzíme se ráno až o půl osmé. Po snídani dostáváme od otce Jana požehnání na cestu a jedeme směr Nosislav, tam u fary marně pátráme po otci Romanu Fričovi, kterého jsme alespoň nechali pozdravovat. A konečně se začíná mračit a chystá se na bouřku, projeli

jsem Židlochovice, bouřka nás dohání přesně u koupaliště v Blučině, kde pod přístřeškem přečkáváme hlavní dešť, ale jaksi se nemůže vypršet. Přesto vyrážíme a před další bouřkou se schováváme pod dálniční most, je poledne a můžeme se pomodlit Anděl Páně... Do sokolnického pivovaru je to kousek, takže po chvilce odpočinku vyjíždíme a brzy sedíme u meníčka a pivíčka. Po jídle se dlouho nezdržujeme a ujíždíme k domovu. Chvilu po druhé hodině jsme v pořádku doma v Blažovicích, ujeli jsme cca 200 km. Děkujeme Bohu za neustálou pomoc a ochranu na cestách, děkujeme našim rodinám, že jsme si mohli dopřát tento "nášup" a děkujeme i všem dobrým lidem, které jsme měli možnost potkat a pocítit jejich laskavost.

Tomáš Řičánek

Foto Renata Mazálková

Milí přátelé misií,

ze srdce vám všem děkuji za finanční, hmotnou i modlitební podporu Papežských misijních děl v roce 2023. Je pěkné, že je stále dost lidí, kteří dokážou pomáhat lidem v nouzi. Víím, že i u nás se mnohým zhoršila jejich finanční situace. Přesto jsme za minulý rok vybrali na jarním jarmarku 20 000 Kč, na podzimním misijním jarmarku krásných 27 000 Kč a před vánoci jsme na PMD odeslali 24 000 Kč. Celkem 71 000 Kč. Peníze byly převážně použity na pomoc dětem ze třinácti zemí (Uganda, Zambie, Keňa, Tanzanie, Rwanda, Malawi, Bangladéš, Srí Lanka,

Filipíny, Pákistán, Sýrie, Papua-Nová Guinea a Albánie). Některým zachránily život nebo zajistili přístup k lékům a nezbytným rehabilitacím. Dalším umožnily se dostatečně najíst, možnost chodit do školy i zajistit střechu nad hlavou. PMD dále podporuje bohoslovce, opravu kostelů i kapliček. Za každého dárce je sloužena mše svatá. Bez vašich darů a aktivit by podpora všech projektů nebyla možná. Děkuji všem za jakoukoliv pomoc, podporu a dary. Kéž Vám Pán oplatí Vaši štědrost a žehná Vám všem i těm, které nosíte ve svých srdcích.

S vděčností

Zuzka Hrnčiarová

Jak pokračuje stavba Farního domu Šebestiána Kubínka

V prvním pololetí 2023 byly svépomocí vystavěny všechny příčky ve sklepe, v přízemí i v podkroví.

Vzhledem k omezeným finančním prostředkům jsme diskutovali potřebu rozfázování stavby. Ačkoli se na první pohled může zdát prioritou dokončení sálu se zázemím, z logického stavebně-technického pohledu je vhodnější postupovat od základní budovy (včetně bytů v podkroví). Toto rozhodnutí se následně ukázalo jako rozumné, protože budoucí sál posloužil jako uzavřené skladiště materiálu pro stavební řemesla.

V souvislosti se zdravotním stavem p. Kuklínka bylo také třeba zabezpečit řízení stavby. Stavebního dozoru se ujal Ondřej Kaláb, který současně s Lukášem Kalábem koordinují stavební práce, včetně komunikace s firmami, uzavírání smluv o dílo, přebírání díla atd.

Co se v rámci navazujících stavebních řemesel již podařilo? Jsou hotovy rozvody elektroinstalace v hlavní budově (od sklepa až po byty podkroví). Ústřední vytápění je na bázi tepelného čerpadla – byly provedeny vrty, přívod do budovy, vybavení strojovny, probíhá zkušební provoz topení. Dále jsou provedeny hrubé rozvody zdravotně technických instalací a vzduchotechniky. Jsou hotové omítky v hlavní budově od sklepa až po podkroví (bez sálu a jeho zázemí a bez zkušebny a technické místnosti ve sklepe). Ve sklepe je položena dlažba (kromě budoucí „zkušebny“ a technické místnosti). V současné době se provádějí přípravné práce pro montáž sádkokartonů. Většinu stavebních řemesel zabezpečují firmy se sídlem v Blažovicích.

K financování:

V roce 2023 činily výdaje přes 3,3 miliónů Kč, celkově jsme již proinvestovali přes 9,3 miliónů Kč. Pokud přičteme i kupní cenu původního domu, přípravné a projektové práce, dostáváme se ve výdajích již na částku 10,7 miliónů Kč. Z této částky bylo více než 80 % hrazeno z kostelních sbírek a ostatních darů fyzických osob. Za vaši dosavadní štedrost vám patří upřímné Pán Bůh zaplat' současně s prosbou o

vytrvalost. Je potřeba rovněž poděkovat všem, kdo se na stavbě podíleli a podílejí bez nároku na odměnu. Bez jejich služby by byly výdaje daleko větší.

V loňském roce na stavbu Farního domu Šebestiána Kubínka opět poskytla dotaci obec Blažovice ve výši 300 tis. Kč (celkově již 1 600 000 Kč) a v závěru roku byla stavba podpořena na základě schválení individuální dotace z rozpočtu Jihomoravského kraje ve výši 200 tisíc Kč (celkově již 400 tis. Kč). Pokusili jsme se rovněž získat grant u dvou nadačních fondů (Nadace ČEZ a Nadace PPF). Přestože byly žádosti po formální stránce v pořádku, neuspěli jsme.

Stavbu bychom rádi v horizontu dvou let dokončili, aby mohla být využívána. Pro dokončení stavby potřebujeme ještě asi 7,4 mil. Kč. Za

předpokladu, že nepoklesnou sbírky a individuální dary fyzických osob a za předpokladu získání další dotace od obce nám pořád chybí ještě asi 4 miliony Kč, které bude třeba vypůjčit. Učinili jsme v této věci již první kroky. Abychom mohli dál pokračovat, potřebujeme optimálně nastavit finanční toky. Pokud tedy někdo zvažuje poskytnutí finančního daru mimo kostelní sbírku, kontaktujte, prosím, do konce dubna Martu Řičánkovu (marta.ricankova@seznam.cz). Pokud své síly spojíme, možná nebude třeba tak velké zadlužení.

Co říci na závěr? Vkládáme část prostředků, které nám byly svěřeny (peníze, čas, schopnosti), ve prospěch pastoračního projektu, věřme tedy, že zúročení našich vkladů bude veliké. Ať se tak stane!

Tomáš a Marta Řičánkovi

jihomoravský kraj

OBEC BLAŽOVICE

**STAVBA JE PODPOŘENA Z ROZPOČTU JIHMORAVSKÉHO KRAJE
A OBCE BLAŽOVICE**

Výuka náboženství

V Základní škole Blažovice je náboženství zařazeno jako nepovinný předmět. V letošním školním roce jej navštěvuje 27 žáků. První – třetí ročník učí katechetka Hana Vojtová a žáci čtvrtého a pátého ročníku učí pan farář.

Žáci 1. a 2. ročníku jsou spojeni v jedné skupině a učí se dle osnov druhého ročníku. Cílem výuky je poznávat, jak Bůh působí v dějinách spásy. Děti se seznamují s biblickými příběhy o stvoření světa, neposlušnosti lidí – hříchu a důsledcích, které působí, o životě Ježíše jako našeho zachránce. Výukou prolínají církevní svátky, děti se učí chápat jejich význam, učí se je prožívat. Symbolem je kříž jako znamení smrti a vzkříšení Ježíše Krista, znamení nového života, který jednotlivé obsahy spojuje.

Cílem výuky žáků třetího ročníku je hlavně příprava na první svaté

přijímání a s tím související první přistoupení ke svátosti smíření. Učivo vychází z biblických příběhů a nosnou částí je seznámení s Desaterem a jednotlivými částmi mše svaté. Prožívání církevních svátků je i v tomto ročníku samozřejmostí.

Skupina pana faráře se letos učí dle osnov 4. ročníku. Děti mají prohloubit prožívání přijatých svátostí a poznávat své místo ve farnosti a v životě s druhými lidmi. Ročníkovým symbolem je životní cesta.

Žáci ze druhého stupně se schází k výuce náboženství vždy ve čtvrtek na Spolkovně. Tvoří jednu společnou skupinu o počtu 14 chlapců a děvčat a učí je pan farář.

Každý máme svoji životní cestu. Já jsem na té své nepočítala s tím, že bych někdy učila náboženství. Ne proto, že bych nechtěla, ale proto, že bych si sama od sebe na tento úkol netrou-

fla. No, a s velkou pokorou se s tímto úkolem peru už sedmý rok. Začínám si říkat, že se blíží čas, kdy budu muset štafetový kolík předat někomu mladšímu.

Co je potřeba k výuce náboženství. V prvé řadě chuť a ochota. Ale také vzdělání v oboru teologie a katechetiky. Ráda vzpomínám zejména na teologický kurz, kdy jsem se mohla seznámit s teologickými obory, rozšířit tak svoje obzory a prohloubit svoji víru.

Často slyšíme, že je málo kněží a bude jich ještě méně s odchodem stávajících do důchodu. Věřící se budou muset více zapojovat do činnosti ve farnosti, budou-li chtít křesťanský život zachovat. Přestaňme si říkat, že to udělá někdo jiný. Jsou různé služby ve farnosti, zapojte se, vy mladí, šikovní, plní energie. Děti ve škole se na vás těší!

Hana Vojtová - katechetka

Adorace

Sv. Pavel vybízí v 1. listu Soluňanům ke stálé radosti a neustálé modlitbě. V dnešní uspěchané době je to pro nás nedostižný a těžko splnitelný úkol. Bůh se nám ale neustále nabízí a promlouvá k nám, aniž si to uvě-

domujeme. Není pro nás snadné si najít čas, zklidnit se a projevit Bohu úctu. Adorace je velká milost a příležitost, jak k Bohu náš osobní vztah rozvíjet. Můžeme se ztišit, oprostit se od svých zájmů, vnímat potřeby

druhých, odpoutat se od vnějších starostí, nalézt vnitřní klid, připravit se na nedělní mši svatou. Možnost přijít na hodinu s Pánem je každou sobotu 18:30 hod.

Tomáš Řičánek

Pěší pouť 2024

Letošní rok bude zajímavou změnou v tradici našich pěších poutí. Hlavní část bude totiž společné farní autobusové putování po stopách sv. Jana Pavla II., sestry Faustýny a Božího Milosrdenství (11. – 13. 7. 2024).

Abychom však nepřerušili dlouholetou tradici pěších poutí, vydáme se ještě před tím do poutního kostela Božího Milosrdenství do Slavkovic.

Náš předběžný plán je následující: sobota (6. 7.) Blažovice – Brno (cca 17 km), neděle Brno – Tišnov (cca 30 km), pondělí Tišnov – Zvole nad Pernštejnem (cca 30 km), úterý Zvole – Slavkovice (cca 14 km). Měli bychom tam přijít brzy odpoledne. Po mši sv. se vrátíme hromadnou dopravou domů. Ve středu bude den na přípravu nových zavazadel a od čtvrtka (11. 7.) společné putování autobusem do Polska.

Pěší pouť bude letos kratší jak na dny (4 dny), tak i na kilometry (cca 100 km). A to je ideální příležitost pro ty, kdo si dříve na dlouhé poutě netroufli. Takže otázka „na tělo“: Půjdete letos s námi?

Za pěší poutníky Ctibor Bártek

Poutní kostel Božího Milosrdenství Slavkovice

Život jako štafeta

Knihu s tímto názvem jsem kdysi četla. Vypočítává se v ní, co všechno chtě nechtě přejímáme od svých rodičů, přátel, učitelů a zase předáváme další generaci. Podobně vnímám svoji práci s dětmi, hudbu, pastorační. Převzala jsem pomyslný štafetový kolík a běžím. S odstupem vidím, kolik dobrého jsem v dětství nasbírala, a proto mám z čeho rozdávat.

Vyrůstala jsem v sousedství jedné z nejvýznamnějších osobností Blažovic, Vojtěšky Mazálkové, pro nás teti Vojti. Letos v lednu uplynulo třicet let od jejího úmrtí. Není v mých možnostech zmapovat její aktivity a poukázat na celý její odkaz. Vydalo by to na odbornou práci. S vděčností zmíním pár střípků, vzpomínek z dětství.

Teti (tak jsme jí říkali) byla přísná. Pevně si stála za svým. Není divu, že tehdejšímu režimu nebyla po vůli. Učitelka, která svoji profesi nesměla vykonávat. Sama svobodná, a přesto nebo právě proto, věnovala spoustu času dětem. Uměla několik jazyků, vě-

novala se překladatelské činnosti. My jsme k ní chodili na němčinu. Jiným dětem pomáhala dohnat školní učivo. V době náboženské nesvobody nás neochvějně učila křesťanským ctnostem.

O prázdninách nás brávala na mši svatou do Holubic. Jen tak, ve všední den, abychom nelajdačili. Celou cestu jsme si povídali. Krásná podvečerní procházka! Některá témata si pamatuji dodnes.

Týdenní pobyty na lesní chatě plné bobříků a soutěží nám přebohatě nahradily pionýrské tábory. Pro adorační den v našem, ale také v okolních kostelích, jsme připravovali literární pásma s písněmi a modlitbou. Všude jsme chodili pěšky.

Snad nejoblíbenější byly Vánoční besídky – živý betlém, hudba, poezie, rozbalování dárků, první zobcová flétna. Tísnili jsme se v jejím malém dvoupokojovém bytě a bylo nám dobře. A bylo to ve vánočním čase! Ne jako dnes, kdy se podobné akce odbývají už před Vánocemi. Všechno prostupovala

víra, naděje a láska navzdory všudy přítomné komunistické ideologii.

Teti Vojti celá leta podporovala misie a udržovala písemný kontakt s řádovými sestrami v Africe. Nevím, jak přesně to zařídila, ale na chvíli, kdy mi poštou přišel dopis na nezvyklém papíře s poděkováním a fotkou rozjásaných malých černoušků nad naší pomocí, mám živě před očima.

Vojtěška Mazálková neúnavně šířila odkaz Šebestiána Kubínka a tehdy ještě blahoslavené Zdislavy. Dnes je také ona člověk, který nás inspiruje svým pevným přesvědčením a odhodláním vyznávat křesťanské hodnoty za jakýchkoliv okolností. Z jejího příkladu i vlivu na nás jsem pochopila, že děti si od učitelů/vychovatelů berou mnohem víc, než to, co jim vědomě předkládají.

Na závěr hádanka, kterou nás teti Vojti trápila dlouhé měsíce, než nám prozradila odpověď:

„Je to v nebi, lidé to učinili, Pán Bůh to nechtěl a my se tomu klaníme.“

Jana Bártková

Teti Vojti a mládež

Teti Vojti byla průvodcem mých dětských let. Mohla jsem s ní procházet mým dospíváním, a později i dospělostí. Uměla nás děti zapojit do divadel a besídek, před májovými pobožnostmi každý z nás dostal básničku nebo modlitbičku k Panně Marii a celý květen jsme se scházeli u bočního oltáře. Pravda, růženec se nám zdál dlouhý, litanie ještě delší, ale básničky, to jsme měli rádi.

Divadla - to byla kapitola sama pro sebe. Začátek byl v plné režii teti Vojti. Jak jsme vyrůstali, dala nám rozhodování víc do našich rukou a divadlo Princezna a šašek jsme si vybrali už zcela sami. Dohlížela na nás z pozadí, ale když se objevily problémy, byla opět připravena zasáhnout. Tím nás pomalu vedla k samostatnému a odpovědnému chování.

Teti urovnala i cestu Jendy Daňka, kterého pomalíčku postavila v mládežnických aktivitách na svoje místo. Jenda svým myšlením byl velmi blízko nám mladým. A teti opět nenápadně dohlížela. Dokázala ustoupit do po-

zadí, když ovoce snažení dozrávalo. Jendu (a později i Pavla Buchtu) nejen připravovala doučováním jazyků na vstup do semináře, ale i k naslouchání jako budoucího kněze.

Celá parta jsme se scházeli u teti Vojti, povídali jsme si, zpívali u kytary. Teti nás podporovala i k účasti s rytmičnými písničkami při mši svaté. A tak jsem se i já začala učit na kytaru. A nebyla jsem sama. Kytara byla naše kamarádka. Teti Vojti byla i nesmlouvavým kontrolorem při nácviu opravdu srozumitelného čtení od ambonu při mši svaté.

Mnohdy se stalo, že jsme při schůzce v jejím pokoji překračovali nahromaděné dary pro její „černé kluky“, pomáhali jí s balením a několikrát jsem s ní byla i v Brně na celnici, kde probíhalo schvalování darů odesílaných do misí. Při styku s úřady jsme měli možnost trénovat diplomacii, kde místo riskantní reakce bylo lepší se kousat do jazyku při nesmyslných úředních požadavcích. I to byla dobrá

životní škola, kterou nám dopřála.

Teti pro mě byla i zásobárna užasné literatury, kterou mně doporučila i půjčila. Setkala jsem se s velmi čtivými životopisy svatých, kterých byla teti autorkou i s překlady děl z cizích jazyků. Budu zcela konkrétní: Četla jsem jedním dechem knihu Levou nohou, kde byla uvedena překladatelka Vojtěška Mazálková. O pár roků později jsem si naivně tuto knížku koupila s trošku pozměněným titulem, abych s úžasem zjistila, že překladatel je někdo jiný a kniha přes zajímavý obsah se dá jen velmi těžce přečíst. Čtivý sloh teti Vojti se ztratil. S jejími překlady je spojena i úsměvná příhoda, kdy francouzský spisovatel, jehož dílo o sv. Františku z Assisi teti překládala, se chtěl s překladatelkou setkat. Vzhledem k tomu, že to bylo za totality, v Blažovicích si daly dostaveníčko mnohé složky STB. Manévry v okolí domu Plevových kdyby nebyly k smíchu, byly by spíš k pláči.

Kdybych měla vyjmenovat všechny aktivity, které jsme s teti Vojti podni-

kali, volné místo by v Poutníkově žádné nezbylo, protože teti byla osobním průvodcem mnohých z nás. Je ale ještě jedna věc, o které se musím zmínit: Všechny tyto aktivity se odehrávaly v domě Františka a Vojtěšky Plevových. Rodinný dům se stával skladištěm (věci pro „černé kluky“), zpěvárnou, zkušebnou divadel, schůzovací i konspirační místností..., se zástupy dětí, mladých, dospělých i starých. Plevovi dali velkou část soukromí davům, které šlapaly po schodech do prvního poschodí za teti Vojti. Díky za to, protože já znám málo lidí, kteří by takto otevřeli svůj dům příchozím.

A teti? Často vzpomínám na její rady a napomenutí.

*P. B. zaplat!
Ludmila Štěpánková*

Divadelní představení Zlatý kolovrat v r. 1968

Býval jsem při tom...

Obvykle šlo o technickou službu, hudební doprovod, nebo posouzení rozepsaného literárního textu, či technického překladu pro Královopolskou strojírnou.

Technickou pomoc bylo třeba při přípravě divadel, výstav, nahrávání a filmování, hudební doprovod při divadlech a různých tanečních vystoupeních krojované mládeže. Ovšem to nejpodstatnější asi bylo, že teti Vojti obrátila pozornost obce k Šebestiánovi Kubínkovi, v době totality téměř

zapomenutému. Když se v 1969 trochu hnuly totalitní ledy, tak přišlo jako na zavolanou 170. výročí Kubínkova narození a hlavně z iniciativy teti Vojti byla uspořádána výstava v dobovém duchu v sále hostince „U Mazálků“ s tiskovinami, obrazy a dobovými předměty připomínajícími ctihodného rodáka, napsala a nacvičila divadelní pásma s vypravěčem a skrovným hudebním doprovodem (do sokolovny jsem stěhoval dokonce i harmonium), po divadle se ještě ujal slova vzácný

host P. Josef Soukup, tehdy „odsunutý“ do pohraničního Drnholce – vše jsem tehdy zaznamenal na magnetický pás a nezničil! - Nabízím k poslechu.

Že se divadelní scéna od té doby již opakovaně obnovila s „novou“ mládeží, jste byli většinou již sami svědky. I výstava věnovaná Kubínkovi se dvakrát „vrátila“ a posvátná úcta k rodákovi živená Vojtěškou Mazálkovou se již z Blažovic nevytratila.

Jan Kašpařík

Sestra Antonína OP

Dne 20. srpna 2023 zemřela ve věku 96 let S.M. Antonína OP, Marie Benešová.

Narodila se 13. 11. 1926 v rodině blažovického sedláka Jana a Anny Benešových. Byla nejmladší ze čtyř sourozenců. V době jejího rozhodnutí pro cestu řeholního povolání její strýc František Beneš působil jako kněz v obci Dobré u Dobrušky. Marie měšťanskou školu ukončila ve Slavkově v tamním klášteře. Potom chodila ještě dva roky do Šlapanic do zemědělské školy. Po válce však trvala doba svobody jen krátce a sedlákům, kteří obdělávali pole, nepříšla.

V roce 1946 Marie odchází do Vyškova k sestrám dominikánkám učit se

vařit. Zůstává v klášteře a v srpnu 1948 slaví svoji obláčku. Odjíždí do Řepčína u Olomouce, kde ji čekají dva roky noviciátu. Píše se rok 1950 a nad řeholními společenstvími se stahují těžké mraky. Aby ji sestry dominikánky uchránily před komunistickými raziemi, přijímá jméno Marie Antonína a odjíždí 11. května 1950 s několika staršími sestrami jako kuchařka do ústavu sociální péče v Kokorách. Zde pečují o mentálně postižené ženy až do roku 1981, kdy musí ústav řeholní sestry opustit. Sama jsem často naši tetu sestru Marii Antonínu s rodiči a bratrem navštěvovala. A mohla jsem tak nahlédnout do velmi těžké práce, kterou svědomitě odváděly. Mentální postižení chovaneč

bylo i toho nejtěžšího stupně, kde ženy věkem 50 let i více byly na stupni vývoje několikátýdenních dětí. K ústavu patřila velká zahrada, kde sestra Borgie pěstovala zeleninu, ovoce, květiny ale hlavně hledala uplatnění dovedností těch méně postižených. Dnes víme, jak je terapie prací důležitá. Výpěstky sloužily na obohacení stolu chovaneč, takže sestry šetřili i státní peněženku. Další z chovaneč s výtvarným nadáním malovaly a vyráběly nejrůznější dárkové předměty. Ale nejraději jsem měla, když jsme jeli na divadelní představení. Zahradní pohádky přinášely radost publiku i herečkám. Nemalý přínos pro provoz ústavu byl i chov hospodářských zvířat. Aby zbytky jídla nepřišly

nazmar, vykrmily sestřičky se schovankami nejednoho pašíka, kačeny obohacily slavnostní stůl. A odměna? Zákaz vodění chovaneček do kostela, který byl hned za ústavní zahradou. Jak vysvětlit těmto velkým dětem, které návštěvu bohoslužeb považovaly za odměnu a velmi se tam těšily, že nesmí se sestrami ani na Vánoce na jesličky. Všechny tyto činnosti však s odchodem sester

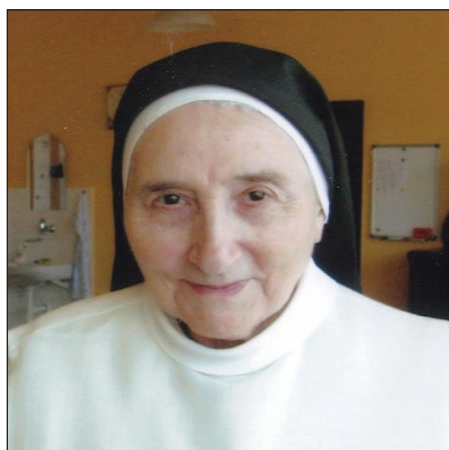
končily. Ošetřovatelský personál nebyl stálým obyvatelem ústavu, proto se výchovné činnosti smršly na minimum. Sestru Antonínu však čekal další důležitý úkol. 14. dubna 1981 přichází jako kuchařka do kněžského semináře v Litoměřicích, kde svými buchtami rozmazuje naše budoucí kněze. Tak aspoň mnozí na ni vzpomínají. V roce 2002 na ni čeká ještě krátká služba

biskupství v Litoměřicích, kde se stará o pana biskupa.

A v dubnu 2003 odjíždí do Střelice, kde je klášter sester dominikánek a tam jsme za ní jezdili až do její smrti. A ona zase občas přijela do rodných Blažovic ke svému bratru Pavlovi a švagrové Ludmile.

Ludmila Štěpánková

Znamení doby: Rozhovor se s. Antonínou Benešovou OP (*1926)

Květen 2019

Řád (ale i život obecně) nás vybízí k tomu, abychom pečlivě vnímali a studovali znamení doby a adekvátně odpovídali na její potřeby. V jedné z takových situací se ocitla i v pořadí třetí generální představená kongregace sester dominikánek matka Kazimíra Havelková. V roce 1968 byla jménem o. biskupa Štěpána Trochty požádána o vyslání několika sester do Litoměřic, aby zde pečovaly o jeho domácnost. Díky politickému uvolnění se totiž mohl o. biskup po 20 letech vrátit do své diecéze. Nová doba s sebou nesla nové výzvy, a to i pro kongregaci. Generální kapitula dala s novým typem služby souhlas a do Litoměřic byla poslána první skupina sester. Záhy se ale ukázalo, že centrum zbídačené litoměřické diecéze má i další potřeby. Hlavní prioritou bylo sehnat kuchařky pro seminaristy Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty, kterých zde toho roku studovalo 160. I na tuto výzvu kongregace odpověděla kladně a sestry v seminární kuchyni (později v konviktu) vařily od roku 1968 až do roku 2000. Zde je na místě připomenout větu z květnového studijního textu, že „už svatý Dominik prohlásil, že nechce

studovat z mrtvých kůží, zatímco lidé trpí hladem“. Pro účely tohoto dílu Paměti kongregace můžeme větu modifikovat: „Tím sestry dominikánky prohlásily, že nechtějí studovat z mrtvých kůží, zatímco seminaristé trpí hladem.“ Za odvážným krokem generální představené, která byla ochotná nabídnout početnou skupinu sester pro nové působiště, můžeme sledovat vnímavost ke znamení doby a také schopnost na ně odpovídat. Plody této činnosti sahají a budou sahat dále do budoucnosti. Potkáte-li kněze staršího čtyřiceti let, existuje jistá pravděpodobnost, že během studií přišel se sestrami, nebo alespoň s jídlem od nich, do kontaktu. Celé generace bohoslovců na sestry dodnes vzpomínají a k dominikánkám se hrdě hlásí. A ony na své strážníky také nezapomínají.

Jaké byly potřebné předpoklady k tomu, aby mohl člověk vařit v semináři? Jaké to je vařit 20 let bohoslovcům? Co to znamená být k dispozici a s čím dává člověk souhlas, pokud se rozhodne odpovídat na aktuální potřeby své doby? V následujících řádcích vám to a mnoho dalšího prozradí sestra Antonína:

V roce 1946 jste nastoupila do kurzu vaření ve Vyškově, který organizovaly sestry dominikánky. Existuje tedy nějaká souvislost mezi vaším povoláním k řeholnímu životu a kuchařstvím?

Určitě ano, díky tomuto kurzu jsem se se sestrami seznámila. Měla jsem ráda a cítila jsem se u nich dobře. V kurzu nás bylo asi padesát až šedesát děvčat, dopoledne se vařilo a odpoledne byly přednášky. Kurz byl na pět měsíců a já si dodnes pamatuji, že když byl u konce a já jsem se měla vrátit domů, tak jsem se během jedné přednášky rozhodla, že už domů nepůjdu.

Jako kandidátka jsem pak ve Vyškově zůstala ještě rok a půl. Chystala jsem pro děvčata z dalších kurzů suroviny na vaření. Párkrát jsem s nimi měla vyučování. Vzpomínám si, že jsem je učila guláš, vyložila jsem jim to a předvedla. Jindy jsem je učila výrobu fialek na dorty z cukrové hmoty. Byly to cenné zkušenosti, celkově jsem se tam naučila mnoho věcí. Běhala jsem po celém městě, nakupovala potraviny, a tak jsem za chvíli měla ve Vyškově plno přátel.

Bylo těsně po válce, Vyškov byl koncem války opakovaně bombardován a řada bomb zasáhla i klášter, který byl z velké části zničen. K tomu odsun Němců. Dotýkalo se vás to nějak?

Nejvíce jsem to asi pocítila skrze finanční krizi. Peníze nebyly nazbyt, a tak nešlo ani najmout údržbáře nebo dělníky. Díky tomu jsem se ale naučila mnoho věcí. Řemeslníci mě vždy jen krátce zaučili a dál jsem musela pracovat sama. Byly to zednické práce, taky jsem dláždila chodníky na zahradě, prostřihávala stromy, opravovala letohrádek. Pro děvčata jsem měla udělat na zahradu dřevěný stůl, ale ten se mi moc nepovedl, neměla jsem to vyzkoušené. Po chvíli společné práce s natěračem jsem přes zimu natřela veškerý nábytek. A přes léto jsem vymalovala dvě obrovské kuchyně, kde se u osmi sporáků učila děvčata během školního roku vařit. Sestry mě také jednou vyslaly na trh pro selata, tak jsem jela s vozíkem a pytlem a už jsme je měly. Ale jak prasata dorůstala, bylo potřeba je zabíjet. Chodil k nám jeden řezník, vždycky jsem u toho byla, pomáhala mu. Po několika letech jsme měly jinde také vepře a v noci jsme ho šly zabíjet. Musela jsem to udělat já, protože jsem

u toho předtím byla mnohokrát. A povedlo se. Byla to škola do života, vůbec jsem se nenudila, prostě jsem dělala to, co bylo zrovna potřeba. Vedle vaření jsem si toho odnesla ještě spoustu. Dělal jsem to pro sestry ráda. Když máte někoho rád, tak se u něj rád motáte.

A vaření vás bavilo?

Ano, i když jsem byla hrozně zarytá do hospodářství. Pracovat v hospodářství na poli, to bylo moje. Od malička jsem měla vztah k půdě, pocházela jsem ze statku. Když jsem potom, z kláštera, jela domů na návštěvu, musela jsem jít kolem našeho pole. Úplně jsem se tam rozplakala, jak mě rozlístostnilo, že už na těch našich polích nebudu pracovat. Musela jsem to ale obětovat, bylo potřeba dělat něco jiného. Vždycky, když mě v klášteře chytil stesk po zemědělství, šla se mnou jedna sestra do kaple a modlily jsme se, abych to přemohla. Během dalších let nám ale komunisté stejně půdu vzali. Je ale zajímavé, že když už jsem se smířila s tím, že se na pole nedostanu, ocitla jsem se v Kokorách, kde jsem několik let, až do kolektivizace, pracovala v hospodářství. Bylo toho až nad hlavu, ale zrovna toto bylo potřeba.

Jak jste se dostala od údržby a práce v hospodářství zpět do kuchyně?

V Kokorách, kde byl ústav pro postižené dívky a ženy, jsem dlouhé roky pracovala jako kuchařka. Byla jsem zde v kuchyni se sestrou Flavií. Když ji posílaly vařit do litoměřického semináře, prorokovala mi: „Budete mě následovat.“ A skutečně se tak stalo, v roce 1981 jsem nastoupila v Litoměřicích jako kuchařka v semináři. Bohoslovcům jsem vařila skoro 20 let, od roku 1981 do roku 2000.

Přišla jste s bohoslovci nějak více do kontaktu, nebo to bylo jen přes výdejní okénko?

Většinu času jsem strávila v kuchyni s dalšími sestrami a civilními zaměstnanci, ale do přímého kontaktu s chlapci jsem se také běžně dostávala. Někteří nám pomáhali, třeba s těžkými balíky mouky. Prostor k setkání byl i při pravidelných kurzech vaření, které jsme pro ně pořádaly. Cílem bylo, aby se naučili trochu vařit, aby si poradili, až budou jednou sami na faře. Přesně si vybavuji, jak jsem je učila lívance. Kroužek vaření byl v odpoledních ho-

dinách, myslím, že asi třikrát do týdne. Bylo to dobré, pro ně potřebné, něco se i naučili, něco zase zapomněli.

Něco zapomněli, to znamená, že potřebovali, abyste jim něco i připomněla?

Ano, několikrát se mě potom přes různé kněze doptávali, jak se co dělá. Často to bylo dost legrační. Zpětně mě třeba jeden z nich žádal, abych mu napsala, jak se dělá ten „smažený písek“, že jim to chutnalo. Až po chvíli přemýšlení mi došlo, že se ptá na praženou krupici s kompotem. Další dotaz po letech byl, jak se dělá to „kozí pití“. Zase mi to nějaký čas zabralo, než jsem rozluštila, že mluví o sirupu z bezinek. Každý rok v určitou dobu jsme dávaly do jídelny fůru papírových tašek a chlapci, když šli odpoledne na vycházku, trhali a trhali bezinky, abychom jim měly to oblíbené kozí pití z čeho udělat. V souvislosti s tím si vzpomínám, že měli také různé metody, jak dát najevo, na co mají chuť. Zpívali třeba píseň Švestkový knedlíky a doufali, že si toho všimneme a vyhovíme jim. Chtěli je tím přivolat.

Hlásili se k vám i mimo pracovní prostředí?

Velmi pěkně. Třeba když si vzpomenu na pohřeb sestry Flavie, vedoucí seminární kuchyně. To bylo neuvěřitelné. Protože v Litoměřicích jsme neměly vlastní hrob, pohřbívalo se v Kadani (zde mají dominikánky rozsáhlou nekropoli s asi dvěma sty pohřbenými sestrami, pozn. red.). Do Kadaně přijelo mnoho lidí, z Litoměřic jel dokonce autobus plný seminaristů. Byl ohromný průvod, spousta bohoslovců, kněží, řeholnic i laických věřících. Přihlízející lidé se prý ptali, co se to děje, jestli je to pohřeb nějakého církevního hodnostáře. A byli hodně překvapení, že takto vypadá pohřeb kuchařky.

Bohoslovci pamatovali i na naše svátky a narozeniny. Vždycky nás pozvali do jídelny, dali nám květinu a popřáli. Bylo jich tam vždy tolik, že jsem z toho bývala celá nesvá. Ale bylo to od nich moc pěkné. A když jsem slavila 70. narozeniny, pozvali mě do kaple na mši svatou a až sem mi donesli i dort.

Také si vzpomínám, že když jeli někde na výlet, brali nás s sebou. Díky tomu jsme si připadaly jako jejich součást.

Dnes už jste na odpočinku. Setkáváte se někdy se svými bývalými „strávníky“?

Postupně všechno slábne a posledních pár let už ani nikam nemohu jezdit. Někdy si ale kněží, kteří k nám do Střelice přijedou sloužit mši svatou, sami vzpomenu. Ještě před pár lety se stávalo, že hned jak kněží - absolventi z Litoměřic - uviděli dominikánky, ptali se, jestli není některá sestra z Litoměřic. Kdekoli jsem byla, tak se ke mně chlapci hlásili. Někdy to bylo až úsměvné nebo že jsem se skoro až styděla. Byla jsem třeba na jedné primici v Olomouci a byla tam spousta kněží. Seděla jsem na kraji lavice, kněží jeden za druhým vycházeli ze sakristie a jak mě tam viděli, všichni mi postupně podávali ruku. A tak jsem se jen zvedla a zase sedala. Jak říkám, styděla jsem se, ale měla jsem z toho radost.

Jakým způsobem jste vnímala skutečnost, že jste v kuchyni strávila značnou část života? Co to pro vás znamená? Jak tuto svou činnost vnímáte s odstupem času?

Celé ty roky vnímám jako službu. Byla jsem tam, protože jsem tam byla povolána. Sloužila jsem kněžím a byla jsem za to ráda.

Chtěla byste jim něco vzkázat?

Ano, že se za ně modlím. Každý den se za ně modlím jeden růženec a také střelné modlitby, myslím na ně na všechny. Také se modlím křížovou cestu za všechny zemřelé, a při tom vzpomínám i na kněze. Obzvlášť se modlím za Jirku Smolka, znala jsem ho ještě jako malého chlapce, když ministroval v litoměřické katedrále. Když jsem měla zlomený krček, dávala jsem všechnu tu bolest za Jirku. Pěkně dostudoval a teď je z něj výborný kněz. Obět má svou cenu a sílu.

Sestře Antoníně mnohokrát děkuji, že nás s sebou vzala do svých vzpomínek a na místa, která už dnes vypadají úplně jinak. Něco se však nemění, přetrvává. Ohlédneme-li se na této cestě zpět, vidíme šlépěje, které za sebou zanechala svými odpověďmi na nové výzvy doby. Ty ale nekončí, pokračují dál, a proto přeji sestře Antoníně pevný krok!

S.M. Vincenta Vodáková OP
© 2023 Česká kongregace sester dominikánek

Velká změna

Rok 2023 začal pro Sekulární františkánský řád v Blažovicích zpočátku jako každý jiný. Scházeli jsme se jednou za měsíc v přístavbě u kostela. Probírali jsme život svatého Josefa.

Jako každým rokem jsme také vyjeli na duchovní víkend. Znovu do Orlických hor. Ubytovali jsme se opět ve Slavoňovicích, ale tentokrát v Kněžském domě. Kněžský dům je stará stavba typická pro tuto oblast. V půdním prostoru je vybudováno několik malých cel pro jednu osobu. Postel, stůl, skříň, peřináč a velký kříž. Část půdního prostoru zaujímá kaple. Kolem domu je velký pozemek s různými zákoutími k meditaci i společné posezení s ohništěm. Navíc je to dům s příběhem. Smutným. Povídala nám o tom jedna místní obyvatelka, kterou jsme potkali v kostele a která za námi přišla večer k táboráku. A tak jsme se za bývalou majitelku a její rodinu pomodlili...

Dobré bylo, že mše svatá byla ve slavoňovském kostele v sobotu i v neděli, a tak jsme nemuseli hledat po okolí. Zajeli jsme do Rokole (jednak se nám tam minule líbilo, a také abychom ji ukázali těm, co tam ještě nebyli). Další zastávkou byl hospitál Kuks s jednou z nejstarších lékáren – U Granátového

jablka. Delší dobu nám zabrala prohlídka bylinkové zahrady za budovou hospitalu. Léčivky se zde pěstovaly od počátku pro potřeby zdejší lékárny. V bývalé nemocnici jsme obdivovali originály soch Matyáše Brauna znázorňující ctnosti a neřesti. Poté jsme v nedalekém lese navštívili unikátní sochařskou rezervaci nazvanou podle autora Braunův betlém. Sochař Matyáš Bernard Braun (1684-1738), který bývá nazýván východočeský Michelangelo, zde vytvořil sochy a sousoší, znázorňující biblické scény, doplněné výjevy ze života poustevníků. Jsou zde i sochy Máří Magdaleny a Jana Křtitele a také studna Jákobova. Řada děl již bohužel zanikla. Tato oblast dostala jméno podle dvojreliéfu, představujícího narození Páně a příjezd Tří králů. Samozřejmě, že jsme nemohli vynechat ani Babiččino údolí.

Jako každý rok s námi jel náš duchovní asistent bratr Kapistrán. A tentokrát i naše známá sestra Lucie, františkánka z brněnského kláštera. Z pohody nás vytrhla slova Kapistrána, který nám sdělil, že nastaly pravidelné přesuny řeholníků, a že od srpna už bude v klášteře v Praze. Jeho přesun podpořilo i to, že bude studovat už poslední rok teologické fakulty Karlovy univerzity, a ten už by měl studovat v denním studiu. Za ta léta, co s námi

byl, už se stal nedílnou součástí našeho společenství, a bylo nám moc líto, že odchází. Hodně nám bude chybět nejen on, ale i to, když nás o dvacet a více let mladší kluk oslovoval: „děčka...“ Slíbil nám ale, že františkán, který k nám přijde, se nám bude určitě líbit.

A v září přišel do našeho společenství Bernard. Vysoký, že se sotva vešel do dveří, s milým úsměvem a kytarou. A hned při seznamování, když jsme se, nevím už proč, zmínili o Šebestiánu Kubínkovi, se začal smát. „Tak on je z Blažovic? To je dobré. Pocházím z Olomouce. Maminka byla knihovnice. Nevím už jak, ale někde na Šebestiána Kubínka narazila, velmi ji zaujal, a od té doby o něm dost často mluvila. Takže já jsem s ním tak trochu vyrůstal. A samozřejmě při návštěvě Hostýna jsme se vždy stavili u obrazu se Šebestiánem. A teď jsem v Blažovicích.“ Za tu krátkou dobu, co k nám jezdí, už nám přirostl k srdci. Vždycky přijde s nějakým zajímavým tématem, nad kterým se rozvine debata. Onehdy to dobře vystihla jedna z nás. Po nešporách, když děkujeme nebo prosíme za věci, které se nás týkají, spontánně řekla: „Děkujeme Ti, Pane, za našeho bratra Bernarda, který má dar otevřít lidská srdce...“

Marta Kalábová

Před osmi sty lety postavil svatý František první betlém

Roku 1223, po návratu z Betléma, připravil František z Assisi pro účastníky půlnoční mše v jeskyni u vsi Greccio jesle s živým oslem a volem. Chtěl sobě i ostatním lidem ukázat, v jaké nouzi se Boží syn narodil. A tak založil tradici stavění jesliček.

Tomáš z Celana (jeden z učedníků sv. Františka) událost popisuje:

*Den radosti se blížil, čas jásotu na-
dešel. Z různých chýší přišli bratři, muži
i ženy z okolí, jak jen mohli, připravili
svíce a pochodně, aby osvětlili onu noc,
která ozářila jasnou hvězdou všechny
dny a roky.*

Konečně přišel světec, všecko nášel
připraveno, viděl to a radoval se. Posta-
vili jesle, přinesli seno a přivedli i vola
a oslíčka. Je uctěna prostota, povýšena
chudoba, zvelebena pokora a z Greccia
se stává nový Betlém.

Noc je jasná jako den a lidé i zvířata
se cítí blaženě. Lidé se sem scházejí a
naplňuje je z obnovené tajemné událos-
ti nová radost. Les zní písněmi a od skal
se odráží jásot. Bratři zpívají, přinášejí
tak Bohu náležitou chválu, a celá noc
jásá čistou radostí. Boží světec stojí u
jesliček, vzlyká bolestí a zároveň je pro-
niknut svatou zbožností a podivuhod-
nou radostí. U jeslí se slaví slavná mše
svatá – kněz pocítí netušenou útěchu.

V jesličkách uviděl chlapečka

Světec si obléká jáhenská roucha –
byl totiž diakonem – a libozvučným hla-
sem zpívá evangelium. Jeho hlas, jeho
silný hlas, jeho něžný hlas, jeho jasný
hlas, jeho libozvučný hlas zve všechny
k nejvyšší chvále. Pak shromážděnému
lidu káže o narození chudého Krále a

V jeskyni u vsi Greccio postavil sv. František první betlém

blahořečí městečku Betlému. Často,
když chce vyslovit jméno »Ježíš«, říká
pln převeliké lásky »Děťátko betléms-
ké«. A když vyslovuje slovo »Betlém«,
zní to jako mečení jehňátka. Víc než
slovy přetéka jí jeho ústa láskou. Když
vyslovoval jméno »Děťátko betlémské«
nebo »Ježíš«, olizoval rty jazykem, jako
by chtěl ještě názorněji ukázat sladkost
tohoto jména. Ukázala se tam štědrost
a velkomyslnost Všemohoucího. Jeden
zbožný muž měl podivuhodné vidění.
Spatřil v jesličkách neživého chlapečka,
viděl, jak k němu přistupuje Boží světec
a dítě budí jako z hlubokého spánku.

A nebylo nevýstižné toto zjevení;
vždyť Ježíš byl v mnoha srdcích zapo-
menut. Milostí Boží ho v jejich srdcích
svatý služebník František probudil a
znovu uvedl do jejich vědomí. Když
slavnost skončila, odcházeli všichni
domů v blahé radosti.

Tělo Pána Ježíše Krista

Seno, které v jesličkách leželo, lidé
schovávali, aby skrze ně Pán, který

tak rozličnými způsoby prokazuje své
milosrdenství, uzdravil jejich koně a
jiná zvířata. A vskutku se stalo, že v té
krajíně se uzdravila zvířata, sužovaná
rozličnými nemocemi, když dostala
kousek onoho sena. Ba i ženy, které tr-
pěly těžkými a dlouho trvajícími porod-
ními bolestmi, šťastně porodily, když na
ně bylo položeno trochu z onoho sena.
Taky četní poutníci obou pohlaví, kteří
sem přišli, dosáhli tu touženého uzdra-
vení z různých nemocí.

Později bylo místo, kde stály jesličky,
posvěceno jako chrám – ke cti svatého
Františka – aby tam, kde kdysi požírala z
jesliček zvířata seno, mohli v budoucnos-
ti ke spáse těla i duše požívat lidé Tělo
Pána Ježíše Krista, Beránka bez poskvr-
ny, který v převeliké a nevýslovné lásce
sama sebe obětoval, a který s Otcem i
Duchem svatým žije a kraluje jako věčně
přeslavný Bůh po všechny věky věků.

Amen. Aleluja, aleluja

(první kniha o životě a skutcích
blaženého Františka)

První sv. přijímání 21. května 2023

Pane, začni u mne

Pane, probud' svou církev – a začni u mne.

Oživ naši farnost – a začni u mne.

Dej, ať celá země pozná Boha a pokoj – a začni u mne.

Dej svou lásku a svou pravdu všem lidem – a začni u mne.

Amen.

Modlitební kniha, KNA 2001

Koledování u jesliček 26. prosince 2023

26 12 2023

Hospodaření farnosti v roce 2023

01.01.2023	
pokladna	13 766,00
bankovní účet	21 189,80
spořicí účet	2 500 000,00
celkem	2 534 955,80
příjmy	
nájem CETIN	80 386,00
doplatek náhrady za spotřebovanou energii v roce 2022 od CETIN	69 748,00
nájemné JR	22 549,00
nájemné Vantage Tower	69 060,00
dary fyzických osob	768 000,00
kostelní sbírky celkem	869 880,00
dotace od obce na farní dům	300 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
dotace JMK na farní dům	200 000,00
ostatní příjmy	5 363,91
celkem	2 385 486,91
přijatá záloha na náhrady za spotřebovanou energii od CETIN - k vyúčtování v roce 2024	300 000,00

výdaje	
elektřina	129 790,18
plyn	135 776,46
vodné	933,00
údržba věžních hodin	500,00
květinová výzdoba	14 487,10
tisk časopisu Blažovický poutník	9 490,80
opravy, ostatní výdaje*)	37 221,50
pastorační a bohoslužebné výdaje	18 112,60
výdaje na Farní dům Šebestiána Kubínka	3 341 989,40
odeslané sbírky	107 784,00
příspěvek do Fondu PULS (v plné výši uhrazen donátory farnosti)	0,00
na dokument o Š. Kubínkovi (TV NOE)	40 000,00
bankovní poplatky	1 514,00
výdaje celkem	3 837 599,04
K datu 31. 12. 2023	
pokladna	39 571,00
bankovní účet	43 272,67
spořicí účet	1 300 000,00
celkem	1 382 843,67
saldo 2023	-1 452 112,13

Připravila Marta Řičánková